

Bavily jsme se tuhle na diskuzi na téma enrichment.

Co to je ,a jak ho “praktikovat”. Že to je, jak hezky napsala Fifijová, určité obohacení životů našich domácích mazlíčků.

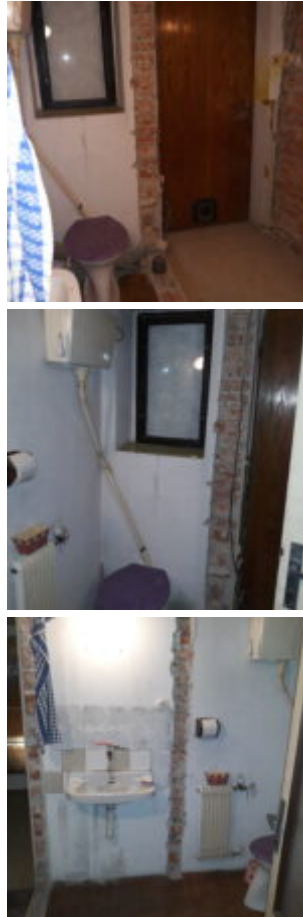
Těm stále v krvi kolují vzkazy dávných předků. Ať už jde o psa, kočku či jiný zvířecí kámoše. A že se můžou i v některých případech - ale to myslím, že se žádnému z našich chlupatých a pernatých a jiných přátel neděje - nudit. A pak je dobré jim právě do života přinést to obohacení, které jim přinese nové stimuly pro fyzické i psychické (či psícké :D) .

Že roky praktikuju “enrichment” jsem ani netušila, jen jsem prostě dělala některé věci přirozeně, protože mi na štěvkavých záležitostech záleží a chci je taky rozvíjet. Jejich myšlení, samostatný uvažování a pochopitelně i tělo.

Každopádně minulý čtvrtek se jim dostalo bohatě “enrichmentový” procházky. Směřovalo to k ní asi tak nějak už od příjezdu domů, ale to jsem to ještě úplně nevěděla, jen se mi to tvořilo v podvědomí. Když jsme totiž sjížděli k nám dolů do údolí, všimla jsem si, že louka za Domečkem je krásně posekaná. Od loňského léta se tam nesešlo, takže stařina a nová tráva pohromadě. Teď v době mláďat jsem tudíž ohaříky držela víc u sebe, kdyby nějaký malej zajoch tam byl. Koukala jsem z okna auta a radovala se, jak se najednou prostor otevřel a nadýchnul. “To je krásá.” , libovala jsem si. “To budou mít ohaříci radost!” napadlo mě hnedle vzápětí.

Doma proběhl uvítací rituál, kdy sbor vítáčů fásnul každému po jednom plyšáku, aby si šli rejdit a my mohli bez úhony vyměnit civil za pracovní/venčí úbor-to dle náplně každého z nás. Hlavně se vyhnout slintancům a chlupům na ošacením do práce. Mám pocit, že je z toho soutěž mezi slinajícími a těmi, co se slintům snaží vyhnout. Kdo bude pro dnešní den úspěšný? □ Tentokrát jsme vyhráli my. (Poznámka pod čarou - byl to omyl pak jsem na kolena kalhot našla chlupy a slint.)

Brtník šel vozit hlínu ze sklepa, aby doplnil přistavený kontejner, jenž se z velké části zaplnil vybouranou zdí mezi chodbou a starým záchodem. Ten zůstal prozatím stát, takže, jak jsem psala v diskuzi - můžeme v pohodě provozovat staré pořekadlo o tom, že kdo se bojí séře v síni □ :

No a my vypadli ven. Na kostelíčkovéj kopeček. Jsem mířila. Ale nebyla jsem to já, kdo řídil naše kroky. Ohařici to byli. Páč zblejskli posekanou louku a hrnuli se tam nadšeně jak mateřská školka, když ji vypustěj na zahradu ☐ Viděli to stejně jako já. “Týý jofka to je paráda, takhle posekáno. To tady neznáme.” Rumouš s sebou ve výskoku radostně praštil do posekanýho pažitů a chvilku tak setrval. Zvláštní to jednání. Nějakej projev vnitřní blaženosti asi ☐ . Takový úplně nepsí. Pak se narovnal a chvíli se nadšeně a poklidně rozhlížel vleže. Musela jsem se usmívat.

Pak se, stejně jako Tali, pustil do výzkumu. A mně došlo, že s největší pravděpodobností budou nejšťastlivější, když se odsud vlastně nehne a oni budou moci tu louku zkoumat. a zkoumat.....a zkoumat do posledního centimetru a stébla, a já jim do toho nebudu kafrat - resp. skorem nebudu a nechám je být čistě jen psem.

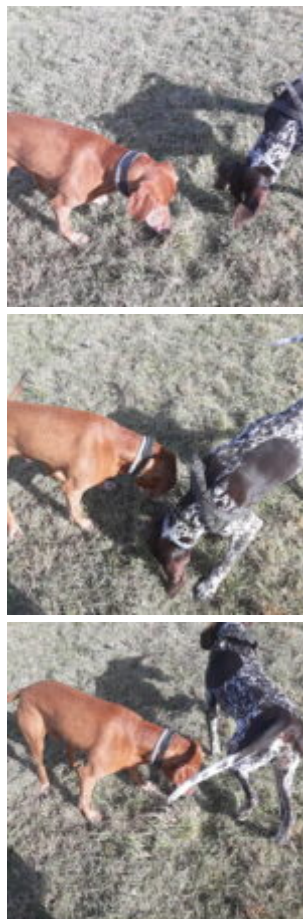
Mohla jsem tak pozorovat dva spokojený čoklidy, který si užívali “procházky” opravdu po svém. Ani jeden k mému překvapení nedal signál k tomu, že bychom se měli pohnout dál. Ne, jen si nadšeně loncali sem a tam, skenovali terén a jen tak byli. Paradoxně i takhle “neaktivní” procházka může být pro psa nejen zajímavá, ale i důležitá. Rumíček čas od času doběhl za mnou, aby mi s nadšeným gezichtíkem dal najevo, že “Tjooofkaaa, to je skvělý.” a zase odběhl. Tali se dostavila takhle jen jednou, ale i tak jsem za to byla ráda.

Seděla jsem tam na zemi a užívala si ten moment s nima. No moment, moment, byl to pěkně dlouhý moment, protože jsme rozhodně nikam nespěchali a bylo příjemný počasí. A kolem mě si pobíhal MUDr. Blažej a paní Blažena. Všichni tři jsme si sosali ten klídek a pohodu a pak se k nám dořítíl Mouses. Přišel mi ovinout osmičky kolem kotníků, neb jsem se na chvíli zase postavila a rozhlížela se do kraje. Taliprdová se rozradostnila, že ho vidí - asi tak po sto letech, podle síly projevu. A tím ho chudáka úplně vyhnala, páč se leknul a začal prchat, chudera.

A pak přišlo něco zvláštního. Vždy jsem si myslela, že Rumíček je moc inteligentní pán. Malej profesor. Leč pravděpodobně soužitím s flekatou Tupohlávkou obecnou mu šedá můra kostková jaksi degraduje a stává se z něj taky tupo. Našel si v posečený trávě cosi - nebyla to myšodurka, jen takovej důlek. Zkoumal, bádá, postával, vocásek si mohl uvrtět a pak předvedl produkci hodnou psího Otika ☐

<https://www.youtube.com/watch?v=0J5TddOXE90>

Co to jako mělo bejt nevím, nemám tušení, ale bylo to ftypný a vydržel si s tím nějakou dobu. Dlouhou dobu. Až to i Taliprtku zaujalo a přišla se taky podívat.

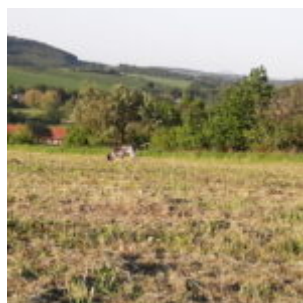
Stejně jako já neviděla důvod, proč tak bláznit a šla si zase po svých.

Já se prozatím zas posadila do trávy, čučela

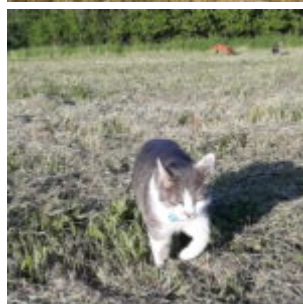
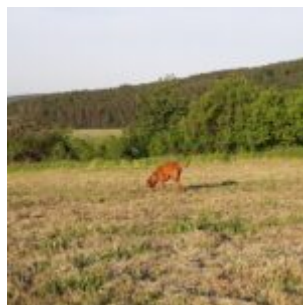
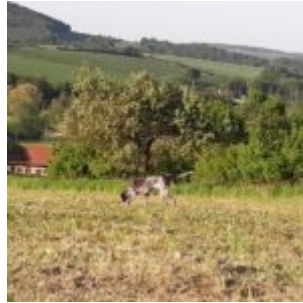

a byla trpělivým venčičem, jenž dopřává svým psům to, po čem momentálně jejich duše volá. Společnost mi přišel za chvíli dělat Mouses. Resp. vlastně Mourísek, páč měl desně mazlivoučkou náladu. Ale jako mega, mega teda. Stulil se mi do klína, mudlal hlavičkou a pak ho napadnul ten výbornej nápad vyšplhat mi za krk ☐ . Já to teda oceňovala a vážila si toho, ovšem jen do chvíle, kdy zabalancoval a zařal drápky, aby nespádl. Vzhledem k tomu, že bylo vjédro a já měla jen tričko, jsem to teda nevydržela a buchnul dolů. Nicméně postaral se mi tak o enričment taky, páč já jsem vždycky ráda, když se přijde pomazlit, takže to mě taky obohatilo, jako ty ohaříky zkoumání louky. Rumoušek to zblejsknul a důlek-nedůlek, přiběhl se hnedle žárlivecky pomazlit taky. Stoupnul si na hlavu a zavalil mě ☐ . Zaplatnadbůch, že Taliprtka se nepřidala ☐ .

Bylo tam moc dobře na tý louce, ohaříci byli spokojený, já byla spokojená, Moures taky i když se tak netváří ☐ ☐

“Enričment” v praxi :-)

“Enričment” v praxi :-)

tak co víc zase od života chtít. Dostali jsme toho pro ten moment přehršel. Jen teda Rumoušek odcházel domů trochu posmutnělý, neb postával do poslední chvíle nad svým důlkem

a pravděpodobně by tam stál ještě dlouho, pak večer, ráno.... nejlepší by asi pro něj bývalo bylo, vzít si důlek domů. Tak ale tohle už zařídit neumím. Takovej enričment teda nedokážu

□

Edit - mimochodem, tak jako u všeho kolem psů, se z “enričmentu” stal výbornej kšeft. Na jakýchsi “enričmentových” stránkách se prodávaj, jak jsem koukala, “enričmentový balíčky”, kde za pouhopouhých třitisíce korunek dostanete pamlskový hlavolam, čmuchačí kobereček 40×40, dolovací hračku, návod jak psa enričmentovat, blemcací podložku, dózu s pamlsky a játrovou pastu. Nekupte to, zvlášt, když spoustu si toho můžete dělat zdarma, že jo, když použijete vlastní šedou můru kostkovou □ . Jako je to dobře, hodně dobře, že svět se pro psy mění, ale nějak mi některý věci přijdou moc ve smyslu, uděláme z toho dobrej kšeft. Na tom se dá vydělat.